

Vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu

Luni, 11 iunie 2007

Robert J. Wieland

Rădăcina problemei noastre este o latentă “vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu.” Aceasta a creat nevoia de o “ispășire finală.” Dar noi nu suntem conștienți de această stare. Este un păcat subconștient. Noi suntem ca iubitul nostru frate Petru. La ani de zile după botezul și întărirea lui ca lucrător, după Seminarul Teologic al cărui profesor a fost chiar Hristos, Petru nu știa și nu înțelegea motivațiile ascunse ale inimii lui.

“Când Petru spunea că va urma pe Domnul său chiar și la închisoare și la moarte, așa și gândea să facă; dar el nu se cunoștea. În ascunzișurile inimii lui erau elemente de răutate pe care împrejurările urmau să le scoată la iveală. Dacă el nu-și dădea seama de primejdia în care se afla, lucrurile acestea puteau să-l ducă la ruină veșnică. Mântuitorul a văzut în el o iubire de sine și o siguranță care urmau să copleșească până și iubirea pentru Hristos... Avertismentul solemn al lui Hristos a fost o invitație la cercetarea inimii” (DA 673).

S-ar putea spune mai clar decât atât că problema lui Petru își avea originea în necunoașterea inimii lui? Privind la noi acum, la granița celei din urmă încercări care ne așteaptă, ce ar putea vedea Mântuitorul în inimile noastre de care ar trebui să “ne dăm seama”?

Când Petru s-a lepădat de Domnul, a făcut ceea ce niciunul din noi nu ar îndrăzni să repete în timpul încercării finale, când “cei neprihăniți vor trebui să trăiască fără Mijlocitor în fața unui Dumnezeu sfânt.”

“Petru tocmai declarase că nu-L cunoaște pe Hristos, dar înțelegea acum cu adâncă durere cât de bine Îl cunoștea Isus pe el și cu câtă exactitate îi citise inima, falsitatea ce îi era necunoscută chiar și lui” (DA 713).

Cu toate acestea, Petru era un creștin sincer, născut din nou. Slavă Domnului că încercarea finală nu a venit încă peste noi! Cine dintre noi ar fi gata?

Păcatul original al primilor noștri părinți a semnat la crucea de pe Golgota ceea ce semnifică ghinda pentru stejar. Germenele sau resentimentul împotriva lui Dumnezeu reiese clar din afirmația acuzatoare a lui Adam la adresa Lui. Dar Adam ar fi fost îngrozit dacă ar fi înțeles pe deplin cum această sămânță urma să se dezvolte și să producă uciderea Fiului lui Dumnezeu. Nu ar fi putut suporta descoperirea deplină a vinei lui. Mielul de jertfă oferit în Eden reprezenta pentru Adam o umbră foarte ștearsă a crucii, căci el “L-a văzut pe Hristos

prefigurată în acea victimă inocentă, suferind în locul lui pedeapsa pentru călcarea legii lui Iehova” (6BC 1095). “El a tremurat la gândul că păcatul lui trebuia să verse sângele Mielului nepătat al lui Dumnezeu. Această scenă i-a oferit o înțelegere mai profundă și mai vie a uriașei lui nelegiuiri, care nu putea fi ispășită decât prin moartea scumpului Fiu al lui Dumnezeu” (PP 68). Dar conștiința deplină a păcatului și vinei lor a fost ținută ascunsă de ei:

“După ce Adam și Eva au luat din fructul oprit, au fost cuprinși de un simțământ de rușine și teamă. Primul lor gând a fost cum să scuze păcatul lor în fața lui Dumnezeu și să scape astfel de cumplita sentință la moarte... Spiritul îndreptățirii de sine s-a născut în tatăl minciunilor și a fost manifestat de toți fiii și fiicele lui Adam” (5T 637, 638).

Este o favoare că, încă de la căderea în păcat, vina omului a rămas în parte subconștientă, căci dacă ea ar fi fost deplin conștientizată, l-ar fi ucis. De aici sentința îndurătoare a Creatorului: “În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Gen. 2:17). Dacă Adam și Eva ar fi fost pe deplin conștienți de vina lor în Eden, aceasta i-ar fi ucis tot așa cum l-a ucis pe Hristos pe cruce. Până la venirea Lui, nimeni nu a înțeles profunzimea acestui păcat. “Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El l-a făcut păcat pentru noi” (2Cor. 5:21).

Deseori adevăratul motiv care stă la baza acțiunilor noastre este ascuns percepției noastre. Deoarece recunoașterea adevăratului motiv ne-ar îngrozi, noi “înăbușim adevărul,” după cum spune Pavel. Putem crede foarte sincer că acționăm dintr-un sentiment al dreptății, când, în realitate, suntem motivați de cruzime. Putem crede sincer că suntem motivați de dragoste, și totuși să fim mânați de o dorință egoistă de a fi acceptați. Putem crede că suntem călăuziți de datorie, deși principala motivație este vanitatea. Putem crede că stăm sigur în “neprihănirea prin credință,” când, în realitate, un interes egoist ne împinge să căutăm siguranța personală, fiind de fapt “sub lege,” necunoscând credința autentică a Noului Testament. Putem să ne imaginăm cu emoție că suntem mânați de dragostea lui Hristos, și totuși să nu înțelegem care este “lățimea, lungimea, înălțimea și adâncimea” acestei dragoste, și astfel cu siguranță trăim pentru noi, chiar lucru pe care crucea a intenționat să-l facă imposibil “de acum încolo” (vezi 2 Cor. 5:14-16).

Aceste încercări de justificare pot fi foarte înșelătoare. Și cu cât căutăm mai zelos să ne protejăm de a ajunge față în față cu adevăratele noastre motivații, cu atât mai disperat trebuie să ne prefacem că acceptăm prezumțiile noastre eronate. Și totuși existența acestei stări – “tu nu știi” – nu este ceva atât de neînțeles pentru noi încât să nu putem recunoaște că aici este problema noastră. Ea poate fi depistată relativ repede dacă privim la noi înșine cu sinceritate și acceptăm cuvântul lui Dumnezeu deschis și inteligent.

Ultima autoînșelare intervine, desigur, atunci când poporul lui Dumnezeu, și în special conducerea lui spirituală, cred că ei sunt motivați de o dorință sănătoasă de a proteja “neamul” [Luca 23:2], dar îl răstignesc pe Hristos datorită motivației reale a “vrăjmășiei împotriva lui Dumnezeu.” De aceea, ei “nu știu ce fac” (Luca 23:34). Iar secole mai târziu vine o zi nenorocită când liderii poporului lui Dumnezeu cred sincer că sunt motivați de dorința de “a sta la vechile hotare” și de a păzi vechea “solie a îngerului al treilea,” deși, în realitate, ei resping începutul ploii târzii și al marii strigări. În acest fel, din nou, în 1888, ei “nu știau ce fac.”